

til at udrede Forslud iaar paa de Skatter, den ellers vilde komme til at udrede næste Aar, og at den faaer Lov til at paaligne endeel af Skatterne efter Indkomsskattens Principer. Det er mig derfor ikke muligt at see, at der ad denne Vej kan reises nogen Interesse i Communen, som i en væsentlig Grad skulde bidrage til at opfylde Hensigten med Bestemmelsen, nemlig den, at sikke Indtægtens rigtige Fremkomst, men det, jeg navnlig har mod den, er den i § 8 og tildeels i § 9 dermed forbundne intercommunale Bestatning. Jeg kan ikke see rettere, end at ligesaa nødvendigt, som den intercommunale Bestatning er, naar man vil gaae Contingentsystemets Vej, ligesaa nødvendig, ja unaturlig er den, naar man vil vælge Procentsystemet, og jeg maa saa meget mere ønske, at man vil komme bort herfra, som det efter min Overbeviisning netop er en af de store Vanskeligheder, som Contingentsystemet fører med sig. Naar jeg ikke i sin Tid i Udvalget har stillet mig med samme Alvor mod dette Forslag, saaledes, at jeg mulig der kunde have opnaaet, at det ikke var kommet frem, er det, som jeg allerede nævnte forrige Gang, fordi jeg ikke ønskede at stille Sagen paa Spidsen; men, efter hvad jeg senere har bragt i Erfaring, er jeg fuldstændig overbevist om, at det andet Thing ikke vil indlade sig herpaa. Om det end vil bekvemme sig til at tage Procentsystemet, vil det i ethvert Tilfælde forlange, at denne Systemet ikke nødvendig vedkommende Ordning falder bort, og dersom det er de Thing derfor ønsker at støtte Regjeringen i dens Bestræbelser efter at slutte Sessionen saa snart som muligt, beder jeg de Herrer erindre, at ved nu at udstemme denne Bestemmelse, ville de forhaabentligt kunne undgaae, at Loven atter kommer tilbage. Jeg skal derfor ligeledes indtrængende anmode de erede Medlemmer om at følge mig i dette Punkt og at stemme for det under Nr. 3 af Udvalgets Mindretal stillede Endringsforslag med det af mig dertil stillede Underendringsforslag.

Jeg kommer nu, mine Herrer, til de Forslag, som af mig ere stillede for at raade Bod paa en af de væsentligste Ulemper ved, en af de væsentligste Erindringer imod Procentsystemet, nemlig dets Kostbarhed. Med de Hjel-

pemidler, man for Tiden har, anseer jeg det for umuligt at kunne benytte Systemet, naar der ikke bliver anvendt temmelig betydelige Midler dertil, men jeg sees ikke, at der — i Særdeleshed da der i Loven er givet den Skatteydende Ret til at kunne angive sin Indtægt efter 3 Aars Gjennemsnitsindtægt — kan være noget iveien for at benytte Systemet engang, for derpaa at udskrive det hele Beløb, som efter Loven skulde udskrives, nemlig 2 pCt., og at fordele det paa tre Terminer. Saaledes som Lovforslaget foreligger, skulde Beløbet udskrives i fire Terminer, men deraf vilde de to i ethvert Tilfælde komme til at ligge hinanden saa nær, at det maa ansees for ulige bekvemmere for Skatteherne at faae det Hele fordeelt paa tre Terminer, som da tillige bleve stude noget længere fra hverandre, end det efter Lovens nuværende Forsætning kan see. Hovedsagen for mig har imidlertid været den, at det gennem de af mig fremsatte Forslag vil være muligt at undgaae i 2 Aar at udrede den Udgift, som vi forrige Gang, vi behandlede Sagen, ansatte til ca. 100,000 Rd., hvorimod man kan notes med at udrede den for eet Aar, altsaa med andre Ord at opnaae en Medsættelse af idetmindste Halvdelen af den Udgift, som efter Lovforslagets nærværende Skikkelse maa betregnes. Der er naturligviis en anden Betragtning, som heller ikke har kunnet undgaae de erede Medlemmer, og det er den, at det nu, da Tiden er trukket saa langt ud, næsten vil være umuligt at faae de fornødne Forberedelser gjorte, saaledes at Skatteopkrævnngen kan finde Sted før temmelig langt efter Nytaar; ogsaa derfor har jeg troet det rigtigere, at man søgte gennem Loven at gibe Sagen den Ordning, som af mig er foreslaaet. De af mig under Nr. 6 og 7 stillede Forslag angaae kun Forandringer i Lovens Redaction, som ligesom vilde være nødvendige, hvis det er de Thing vil følge mig i det af mig stillede Forslag om, at Tidsterminerne forandres, ligesom den Bemyndigelse, der i § 20 er indbrømt Finantsministeren til at forandre Ansættelsestiden, ikke behøves, naar der paa vedkommende Sted i Loven staaer, paa hvilken Tid de vedkommende Arbejder skulle gjøres. Der er kun